

MASIROZNAK AZ EMLÉK-LÉGIÓK.

Masiroznak az emlék-légiók,
porzik utánuk a Mult országútja,
de lassan, lassan, feledést szítálva
leszáll a jelleg tűnő lábnyomukra . . .

Masiroznak az emlék-légiók,
masiroznak a titkos végtelenbe,
sirja felé az Idő sok fiának,
hol Perc, Óra, Nap, Év van eltemelve . . .

Kikönyökölve a Ma ablakába,
nézem, nézem a menet tarka képét,
sok arcot immár alig ismerek,
idegenül csak bámulom a léptét.

Némelyik arc meg rögtön ismerős!
Kacagó szeme, dalos, könnyű kedve,
íme, most ez is, az is itt halad
a tovatűnő emlékgregimentbe!

Én is ott vagyok. Kis pufók gyerek,
hátamon táská, örömmel telézve,
szemem csillogó, tiszta, nagy kerek tó,
az egész világ könnyen beleférnel

Hátrább is jövök . . . bajsdom pederem,
büszkén forgatva ezüstfejű pálcám,
a jövőt kémlí merész két szemem,
mit nyujt felém majd nehéz aranytálcán?

És ott vonulok sok-sok más alakba,
én Istenem, még hány lehet ott hátrább?
hány néz ki még a jövő porködéből,
hogyan láthassam a mult felé futását?

És mikor állok magam is közējük,
legutolsónak mikor állok sorba?
s vígan megyek-é, virágos kalappal,
vagy bús-kopottan, verten vánszorogva?

És lesz-é, lesz-é, ki utánam nézzen,
a távolba is, könnyes, hű szemekkel,
vagy talán én is örök feledésbe
masirozok majd az emlék-sereggel? . . .

Agyagfalvi Hegyi István.